

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. P., nar. x,
bytem X,
zastoupeného advokátem Mgr. Daliborem Lípou,
sídlem Jugoslávská 856/2, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2021 č. j. OAM-70/LE-PA03-K01-PD7-2006,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.
2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu

věci, čímž žalovaný porušil § 3 zák. č. 500/2004 Sb. Žalovaný podle žalobce také postupoval v rozporu s § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, když neprodloužil doplňkovou ochranu. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za závažnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Podle žalobce napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, v čemž spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný dle žalobce automaticky konstatoval, že žalobce ztratil nárok na prodloužení doplňkové ochrany v souvislosti s nabytím zletilosti (18 let) jeho syna, kdy před tímto nabytím zletilosti syna žalobce, by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a to konkrétně s Úmluvou o právech dítěte. Žalovaný se podle žalobce zaměřil na jedinou mezinárodní smlouvu (Úmluvu), která se již na případ žalobce nedá vztáhnout. Žalobce namítá, že při jeho vycestování by došlo k porušení Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, konkrétně čl. 10 odst. 1), podle něhož nejširší možná ochrana a pomoc by měla být poskytnuta rodině, která je přirozenou a základní jednotkou společnosti, zvláště k jejímu založení a po dobu, kdy odpovídá za péči a výchovu nezletilých dětí. Také by podle žalobce došlo k porušení čl. 8 odst. 1) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle kterého každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, a dále navazujícího čl. 8 odst. 2 Úmluvy, podle kterého státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Dle žalobce jeho syn, občan České republiky, sice dosáhl věku 18 let věku, ale stále se jedná o nezaopatřené zletilé dítě (stále studující), o které se žalobce aktivně stará, které spoluvyživuje a vychovává a se kterým má od jeho narození velmi úzké rodinné vazby. V případě vycestování žalobce by došlo poškození práva na rodinný život žalobce a jeho syna a ohrožení výživy stále nezaopatřeného zletilého dítěte. Žalovaný podle žalobce nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, zejména žalovaný správní orgán prakticky vůbec nezohledňuje samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce, kdy zejména stran rodinné situace žalobce je zřejmé, že se jedná o velmi úzký dlouhodobý rodinný vztah s nezaopatřeným zletilým dítětem. Žalovaný vyčítá žalobci, že zneužívá institutu doplňkové ochrany k pobytu na území české republiky, kdy toto tvrzení nemůže obstát a správní orgán jím nemůže odůvodňovat své rozhodnutí, neboť žalobci v první řadě byla doplňková ochrana udělena a v minulosti opakovaně prodloužena žalovaným, a žalobci tedy tato skutečnost nemůže být kladena k tíži a zároveň, jak vyplývá ze spisového materiálu, primárním cílem a motivací k pobytu na území ČR je jeho soužití se svým synem. Za zcela nepřezkoumatelné je podle žalobce třeba označit tvrzení žalovaného, který žalobce osočuje z výkonu nelegální práce, byť pro toto tvrzení nemá vůbec žádné podklady, navíc žalobce má z povahy svého postavení v souladu s § 98 písm. c) Zákona č. 435/2004 Sb. volný přístup na trh práce.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu prvotně udělena rozhodnutím žalované ze dne 25. 5. 2007 č. j. OAM-70/LE-PA03-ZA09-R2-2006, které nabylo právní moci dne 20. 6. 2007. Od té doby byla žalobci doplňková ochrana opakovaně prodlužována. Příčinou soustavného prodlužování doby doplňkové ochrany byla existence rodinné vazby na území České republiky k nezletilému synovi, neboť v případě nuceného vycestování žalobce do jeho vlasti by

došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte čili porušení mezinárodních závazků dle ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. d). Žalovaný rovněž uvedl, že důvod, pro nějž byla žalobci doplňková ochrana udělena a prodlužována, již pominul, a to navzdory žalobcovým výhradám, že jeho syn je stále nezaopatřeným zletilým dítětem. Ze zjištění v průběhu správního řízení žalovaný dovodil, že žalobci nic nebrání na výživu svého syna i nadále přispívat, jak tomu bylo doposud, pokud syn bude pokračovat ve studiu. Jakkoli žalobce namítá, že má ke svému (nyní již déle než rok dospělému) synovi blízký vztah a snaží se s ním být v častém kontaktu, nelze vzhledem k žalobcově situaci uzavřít, že by mu v současnosti pro případ vycestování do země původu, tedy na X, hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Syn jmenovaného aktuálně není na finančních prostředcích, které mu žalobce poskytuje, naprosto a jednoznačně závislý, neboť je jednak s ohledem na svou zletilost a zdravotní stav - dle sdělení svého otce osobou zdravou - schopen případného přivýdělku, finanční podporu mu poskytuje rovněž jeho matka a syn se svým otcem ani nesdílí společnou domácnost, muži se pouze vzájemně navštěvují a společnou domácnost žalobcův zletilý syn sdílí se svým dědečkem, který vnukovi v každodenních povinnostech vypomáhá. Žalobce podle žalovaného neprezentoval žádné zásadní překážky, které by mu bránily upravit si svůj pobyt v ČR v souladu se zákonem o pobytu cizinců. S jeho laxním přístupem k této věci souzní i samotný fakt, že zde sice pobývá přes 13 let jako poživatel doplňkové ochrany, přesto již 3 roky své příjmy nedaní a neplatí ani zdravotní pojištění, jak sám uvedl. Dočasnosti uděleného statusu doplňkové ochrany si byl vědom, ostatně opakovaně žádal o její prodloužení. Nyní je na jeho zvážení, zda se rozhodne jako státní příslušník X pro návrat do vlasti, odkud rovněž může syna finančně podporovat, nebo využije některého z institutů zákona o pobytu cizinců. Lze připustit, že v souvislosti s návratem může být dočasně vystaven určitým komplikacím, nicméně správní orgán neshledal, že by se jednalo o situaci skutečného nebezpečí vážné újmy, pro niž by bylo nezbytné jej chránit prostřednictvím mezinárodní ochrany. Možnost jeho tamní reintegrace není nijak zásadně omezena. Žalobce pochází ze západu země, před odjezdem z vlasti žil v obci Vynohradiv v Zakarpatské oblasti, tedy v bezpečné části X. Dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 68/2019 Sb. ze dne 4. 3. 2019, kterou se mění vyhláška ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ČR považuje X, s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, tedy zemi, kde obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Správní orgán rovněž poukázal na možnost využití bezvízového styku pro občany X vlastníci biometrické pasy ke kontaktům žalobce se synem, pokud by se žalobci nepodařilo vyřídit si pobyt na území ČR v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Nelze podle žalovaného přijmout námitky porušení čl. 10 odst. 1 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech – již z žalobcem citovaného článku je zjevné, že obdobně jako Úmluva o právech dítěte cílí na ochranu a pomoc rodině po dobu, kdy odpovídá za péči a výchovu nezletilých dětí. Ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod odkazuje správní orgán např. na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 347/2020 ze dne 17. 2. 2021, podle něhož rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky

pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Dále žalovaný citoval usnesení NSS ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, podle kterého stěžovatelkou tvrzené skutečnosti (zejména její psychické obtíže a existence rodinných vazeb v České republice) v nyní projednávaném případě nejsou relevantní právě proto, že žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta, neboť přichází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Je proto třeba, aby stěžovatelka legalizovala svůj pobyt na území České republiky na základě některého z pobytových oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Podle usnesení NSS č. j. 2 Azs 322/2020 - 31 ze dne 19. 11. 2020 článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, a pokud žalobce hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, měl by se snažit upravit svůj pobyt na území státu podle zákona o pobytu cizinců. NSS poukázal na rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, podle kterého při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94, [http://echr.coe.int.](http://echr.coe.int)) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).

4. Žalobu soud neshledal důvodnou.
5. Předchozí rozsudek v této věci byl zrušen Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 15. 7. 2021 č.j. 1 Azs 121/2021-28, v němž bylo vytčeno krajskému soudu procesní pochybení spočívající ve vydání rozhodnutí dříve, než uplynula lhůta pro možnost projednání věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.) V novém řízení o věci proběhlo jednání dne 27. 9. 2021, o jehož konání byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn dne 6. 9. 2021, přesto jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce, kteří se nedostavili, ani svou neúčast nijak neomluvili.
6. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, jelikož žalobci byla udělena doplňková ochrana pouze za účelem existence rodinných vazeb na území České republiky a to k jeho nezletilému synovi R. P., nar. X. Syn žalobce nabyl zletilosti dne 16. 10. 2019, a dle čl. 1 Úmluvy o právech dítěte se „pro účely této úmluvy dítětem rozumí každá lidská bytost mladší osmnácti let, pokud podle právního řádu, jenž se na dítě vztahuje, není zletilosti dosaženo dříve.“ V důsledku této právní události zanikl důvod, pro který byla doplňková ochrana udělena.
7. Dle názoru soudu žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 14a odst. 1, že „se za závažnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“ a 2 písm. d) „za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky,“

zákona o azylu. Žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. K udělení doplňkové ochrany, již žalobce zmiňuje dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, v němž se uvádí, že musí být splněny kumulativně podmínky, jež jsou stanoveny ve výše uvedeném ustanovení a tj., že žadatel se musí nacházet mimo území státu, jehož je státním občanem, musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí, nemůže či není ochoten využít poskytnuté ochrany v zemi původu a v neposlední řadě se nesmí na něj vztahovat vylučující klauzule. Ze spisového materiálu však plyne, že pro žalobce je v podstatě jedinou překážkou bránícímu k návratu na X nemožnost reintegrace do X společnosti, neboť je již plně uzpůsoben k životu zde na území České republiky, nikoliv z důvodu hrozící nebezpečí vážné újmy. Z toho vyplývá, že žalobou nelze vztáhnout žádný ze zákonných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany

8. Soud rovněž odmítá názor žalobce, že by dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu bylo vycestování žalobce v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s ustanovením čl. 10 odst. 1 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, jehož primárním účelem je podpora rodiny zejména v době „*založení a po dobu, kdy odpovídá za péči a výchovu nezletilých dětí.*“ Za současné situace je syn žalobce, což plyne z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, již zletilý, a je zcela samostatný, žije pouze s nevlastním dědou a s žalobcem se vídá pravidelně. Matka syna žalobce pracuje ve Švýcarsku, tudíž na území České republiky často nepobývá.
9. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu se v otázkách vlivu soukromých a rodinných vazeb na udělení doplňkové ochrany (v daném případě prodloužení doplňkové ochrany) staví tak, že okolnosti daného případu musí být natolik vážné, aby bylo možné usoudit, že se jedná o intenzivní zásah v této oblasti. „*Nejvyšší správní soud ovšem rovněž připomenul, že při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR,*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 28). V daném případě však nelze nikterak pojednávat o nepřiměřeném zásahu, neboť syn žalobce se stará sám o sebe a nevyžaduje zvláštní péči, navíc žalobce se synem nežije, ačkoliv se pravidelně navštěvují. Doplňková ochrana byla permanentně prodlužována od 25. května 2007. Žalobce však mohl využít některého z institutů uvedených v zákoně o pobytu cizinců, na což měl bez mála 14 let, nicméně byl v této věci pasivní.
10. K námitce žalobce týkající se porušení mezinárodních závazků soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 81 konstatoval, že k zásahu v této oblasti dochází až v případě správního vyhoštění, se kterým je spojena i doba, kdy není umožněn cizinci vstup na území České republiky. Právě tento dlouhodobý zákaz pobytu totiž pak může v některých případech dosáhnout takové intenzity, aby se jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Naopak v případě, že nebyla udělena některá z forem mezinárodní ochrany, to povětšinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, čili má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu

s čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-28).

11. Soud má za prokázané, že žalovaný řádně a podrobně odůvodnil rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany, neboť dostatečně zkoumal dopady nuceného vycestování, které však v daném případě nelze považovat za nepřiměřený zásah. Mezi žalobcem a jeho synem sice panuje citová vazba, avšak neexistuje relevantní důvod, u něhož by bylo nutné usuzovat, že se jedná dle zmíněné judikatury o zásah natolik intenzivní povahy.
12. Dále soud k námitce žalobce týkající se nerespektování požadavků dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu k nashromážděným podkladům, jimiž se míní potvrzení o studiu žáka střední školy tedy syna žalobce, informace MZV ČR, č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. srpna 2019, č. j. MV-7953-23/OAM-2019 k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti tedy návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, dále Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, informace OAMP ze dne 25. dubna 2020 situace v zemi konkrétně politické a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvě o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě, vnitřně přesídlených osob a v neposlední řadě rovněž Ministerstva vnitra ČR odboru azylové a migrační politiky hodnocení X jako bezpečné země původu ze srpna 2020, uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil nejen tyto nashromážděné podklady, ale rovněž i aktuální situaci žalobce, rozhodující je však v daném případě, že syn žalobce nabyl zletilosti a jak bylo výše zmíněno, nebyl shledán žádný relevantní důvod, z něhož by bylo nutné usoudit, že se jedná o zásah natolik intenzivní povahy.
13. Žalobce rovněž namítl, že jej žalovaný osočil z výkonu nelegální práce, nicméně v protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany se uvádí, že se žalovaný výslovně ptal, zdali se jedná o legální práci. Nelze si nijak vyložit, že by tato skutečnost byla nepřezkoumatelná, neboť žalobce uvedl, že daně neplatí a živnostenský list nemá, na dohodu sice pracoval, ale kdy si přesně nepamatuje, práci získával tedy nárazově, protože ho nikde nechtěl nastálo zaměstnat. V ustanovení § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, se nelegální práci rozumí „1. závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, 2. práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce, nebo 3. práce vykonávaná cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, je-li podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vyžadováno.“ Žalobce má z povahy svého postavení v souladu s ustanovením § 98 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., zákon o zaměstnanosti volný přístup na trh práce a nemůže se tedy dopustit výkonu nelegální práce, avšak pouze za předpokladu, že žalobce nevykonává závislou práci mimo pracovněprávní vztah. V protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany na otázku žalovaného, zda-li pracoval v České republice legálně, žalobce uvedl, že sice pracoval na dohodu, ale přesné datum si nepamatuje, z toho lze implicitně usoudit, že žalobce za současného stavu pracuje, resp. pracoval mimo pracovněprávní vztah, vzhledem k tomu, že uvádí svůj měsíční příjem, který se různí a pohybuje se mezi částkami 10-15.000 Kč měsíčně.

14. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl dostatečné úvahy, kterými se při svém rozhodování řídil a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 27. září 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně